

Αποχαιρετισμός στον σύντροφο Στέργιο Κατσαρό

**Οι επαναστάτες δεν πεθαίνουν: ζουν για πάντα στους αγώνες, στις καρδιές, στη μνήμη
όσων αγωνίζονται για ένα καλύτερο κόσμο**

Έφυγε από τη ζωή ο αγωνιστής επαναστάτης Στέργιος Κατσαρός, το Σάββατο 11 Δεκεμβρίου. Κι όμως είναι εδώ, είναι παρών!

Όσες κι όσοι είχαμε την τύχη και την τιμή να τον γνωρίσουμε, αυτόν τον Προβοκάτορα, τον Τρομοκράτη, θα θυμόμαστε για πάντα την ευγενική του μορφή, το ζωηρό του βλέμμα, την άσβεστη φλόγα που έκαιγε μες την καρδιά του και μπορούσε να ζεστάνει το όνειρο κάθε αγωνιστή και αγωνίστριας που οραματίστηκε ένα κόσμο χωρίς αδικία και εκμετάλλευση.

Γεννήθηκε στο Βαθύκοιλο Φθιώτιδας, το 1938. Ήταν τέκνο της γενιάς εκείνης, “*λίκνο της* (οποίας) *υπήρξε το όραμα για έναν κόσμο χωρίς τη φρίκη του πολέμου και της πείνας, το όραμα για έναν κόσμο που θα βασιλεύε η ειρήνη, η ισότητα και η δικαιοσύνη*”, όπως έγραψε ο ίδιος. Μεγαλώνοντας στην διάρκεια του πολέμου και της αντίστασης στη γερμανική κατοχή και εν συνεχεία της λευκής τρομοκρατίας και του εμφυλίου, έζησε τα πρώιμα νεανικά του χρόνια την περίοδο του μετεμφυλιακού κράτους, στρατεύτηκε στο χώρο της Αριστεράς στη νεολαία της ΕΔΑ, συμμετέχοντας στις απεργίες των οικοδόμων το Δεκέμβρη του '60 και το Γενάρη του '61 και από 'κει βρέθηκε στα οδοφράγματα των Ιουλιανών το '65. Διέφυγε τη σύλληψη την 21^η Απριλίου και βγήκε στην παρανομία, ταξιδεύοντας στην Ευρώπη κι από 'κει μάρκαρε για την Κούβα. Επέστρεψε στην Ελλάδα την περίοδο της Χούντας των συνταγματαρχών και συμμετείχε στην οργάνωση του αντιδικτατορικού αγώνα. Συνελήφθη και καταδικάστηκε ως μέλος της οργάνωσης Λαϊκή Πάλη. Φυλακίστηκε στον Κορυδαλλό και στην Αίγινα. Αποφυλακίστηκε με την γενική αμνηστία της 22^{ης} Αυγούστου και συμμετείχε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του '73. Μετά την μεταπολίτευση θα παραμείνει ένας ενεργός αγωνιστής, συμμετέχοντας σε κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες, μέχρι πρόσφατα, δίνοντας το παρών σε σημαντικές στιγμές του Αγώνα. Το 1999 θα κυκλοφορήσει το βιβλίο “*Εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης | Η γοητεία της βίας*”, από τις εκδόσεις Μαύρη Λίστα, το οποίο εξαντλείται και επανακυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ισνάφι, αφήνοντας πολύ σημαντική παρακαταθήκη για τις νεότερες γενιές.

Γνωρίσαμε τον Στέργιο μέσα από τα γραπτά του: το βιβλίο με την αυτοβιογραφική κατάθεση, την συμμετοχή του σε άλλες εκδόσεις, την παρουσία του ως μάρτυρας υπεράσπισης στη δίκη της Ε.Ο.17Ν.

Τα χρόνια που ακολούθησαν – λίγο πριν την εξέγερση της δικής μας γενιάς – βρεθήκαμε σε εκδηλώσεις ανά την επικράτεια, σε στέκια και καταλήψεις, όπου είχαμε την δυνατότητα να τον ακούσουμε και να συνομιλήσουμε μαζί του. Αργότερα, είχαμε την τιμή και τη χαρά να τον υποδεχτούμε σε «δικούς» μας χώρους, στην κατάληψη έπαυλης Κουβέλου, στο Μαρούσι, στην κατάληψη κτήματος Πραποπούλου, στο Χαλάνδρι κ.α., αφού πρώτα τον γνωρίσαμε, συμμετέχοντας κάποιοι/ες από εμάς στη λαϊκή συνέλευση Αμαρουσίου κατά τον κύκλο αγώνων της περιόδου 2010 -2012, τα χρόνια που ακολούθησαν την πτώχευση της χώρας, την υπαγωγή της στα μνημόνια και την επιτήρηση από τους «Θεσμούς».

“Όσο υπάρχουν καθεστώτα που στηρίζονται στην εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση και την θεσμοθετημένη τρομοκρατία, θα δημιουργούνται τάσεις εξέγερσης και ανταρσίας. Όσο υπάρχουν ρεφορμιστές πολιτικοί που ξεπουλούν τους αγώνες των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων μαζών και τα κάνουν πλακάκια με τους αστούς, οι εξεγερσιακές καταστάσεις θα παίρνουν χαρακτήρα ανεξέλεγκτο και βίαιο”, έγραφε στον πρόλογο του βιβλίου του, αυτός· ο άνθρωπος, ο απλός, της διπλανής πόρτας, ο γείτονας, που δεν ξέραμε μέχρι χθες ότι είχαμε, *λαχειοπώλης κι αυτός τ’ ουρανού...* Και ήταν εκεί να μας το θυμίζει, αυτό κι άλλα τόσα κάθε φορά που τον αναζητήσαμε...

Τελευταία ανάμνηση στην κατάληψη Φιλολάου, στο Παγκράτι, ακούραστος για συζήτηση με νέους ανθρώπους, συντρόφους και συντρόφισσες, να μας μιλάει για τις εμπειρίες από τους αγώνες της γενιάς του – *τους αγώνες εκείνους που συνεχίζονται, που δεν εξαγοράζονται, που δεν δικαιώθηκαν* – και να μας εμπυχώνει για τους δύσκολους καιρούς που θα έρχονταν, διαβάζοντας τα σημάδια των καιρών, με προβληματισμό αλλά και ώριμη σκέψη, για τη νέα δυστοπική συνθήκη που προδιαγράφονταν για την ανθρωπότητα, τις αντιστάσεις και τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, με τις μηχανές να εκτοπίζουν τον άνθρωπο – όπως έλεγε – για τις προκλήσεις που εμείς πλέον θα είχαμε και έχουμε να αντιμετωπίσουμε...

Διαυγής και οξυδερκής, παρά τα ογδόντα του (τότε) χρόνια, με θέληση περισσότερο να ακούσει και να συζητήσει, παρά να πει, δεν αρκούσαν στις δάφνες του παρελθόντος: τα δύσκολα είναι μπροστά, γι’ αυτές και αυτούς που ανοίγουν δρόμους...

Κρατάμε στηθύμηση μας την απλότητα του, την αγάπη του για τη ζωή και τον άνθρωπο, τη θέληση για δράση, την αφοσίωση του και την πίστη στην υπόθεση του αγώνα, την απόφαση και την επιλογή του να παραμείνει «χαμηλά» στη βάση, την κοινωνική του προσφορά· απαραίτητα δομικά υλικά της στόφας κάθε πραγματικού λαϊκού αγωνιστή κι επαναστάτη.

Κλείνουμε αυτόν τον αποχαιρετισμό, με την υπόσχεση

[...] να σκορπίσουμε κι εμείς τα λαχεία μας, όπου μπορέσουμε κι όπου βρούμε.

Να μην τ’ αφήσουμε κέρδος στους πολλούς.

Έτσι τουλάχιστον, θα κατακτήσουμε τη δυνατότητα να μας φοβούνται.

Ποιους; Εμάς, τους ποιητές.

Μια και δεν είναι δυνατό να μας εντάξουν στα συρτάρια τους,

σ’ ό,τι μπορούν να ελέγξουνε και να προβλέψουν οι ανερχόμενοι πολλοί [...]

Δεκέμβρης ‘21

Συντρόφισσες / σύντροφοι

από τον αναρχικό /αντιεξουσιαστικό χώρο

